

[Arbejds- og boligministeren.]

arbejdsmarkedsnævnene fik altså en central placering.

Så er der et andet iøjnefaldende træk i de senere års udvikling. Det er, at kommunernes interesse for at iværksætte beskæftigelsesarbejder har været dalende. Det står bl. a. i forbindelse med, at den direkte lønkvote for disse arbejder har været faldende. Beskæftigelsesarbejder har jo hidtil fortrinsvis været udført i de svagere udviklede områder af landet, især i Nord- og Vestjylland. Regeringen er på denne baggrund indstillet på, at de traditionelle beskæftigelsesarbejder ikke skal udvides ud over, hvad der allerede er sket i øjeblikket. Regeringen foretrækker at stimulere beskæftigelsen inden for den offentlige sektor ad anden vej, bl. a. gennem kommunale projekter, der hidtil har været holdt tilbage af anlægsstoppet. Anlægsstoppet over for kommunerne blev jo som bekendt ophævet den 15. august, og der er senere sket en udvidelse af de kommunale investeringsrammer, og de er jo i disse dage forøget med ca. 225 mill. kr. Det var nogenlunde en dækning af de ansøgninger, vi har fået ind fra kommunerne i de specielt ledighedsramte områder.

Den omstilling, det danske erhvervsliv nu og på lidt længere sigt står over for, nødvendiggør en forøgelse af kapaciteten inden for arbejdsmarkedsuddannelserne. Derfor har regeringen nu en bevillingsansøgning på 12 mill. kr. liggende i finansudvalget, og siden først i juni måned har jeg på enhver tænkelig måde søgt at sikre, at omskolings- og uddannelseskapaciteten vil være tilstrækkelig til at møde de øgede krav, som vi vidste ville komme. Jeg vil også i den kommende tid følge udviklingen og om fornødent tage nye initiativer til yderligere udvidelse af rammerne for omskolingsaktiviteten.

Ved siden af de internationale økonomiske konjunkturer spiller den indenlandske omkostningsudvikling en central rolle. Det er mit og regeringens indtryk, at en gentagelse i 1975 af den indkomstekspllosion, der fandt sted i 1973-74, vil forlænge de beskæftigelsesmæssige problemer ud i fremtiden, og derfor vil en hurtig løsning af overenskomstfornyelserne med ingen eller kun begrænsede indkomststigninger efter regeringens opfattelse være det bedste grundlag for en fornyet opgang i beskæftigelsen, forhåbentlig til for-

året, og baseret på de eksportfremstød, som det vil give basis for. For kun, hvis vi kan sikre det danske erhvervsliv imod en ny inflatorisk bølge, vil tilliden til fremtiden blive styrket, investeringerne tage fart og ledigheden blive reduceret.

Sker det imidlertid, at overenskomsterne fornys med nye kraftige lønstigninger til følge, må vi forudse, at 1975 vil gå til ende, uden at vi får genskabt den fulde beskæftigelse. Hvis ikke det sker, da er det altså et fælles ansvar for såvel regering og folketing som organisationerne på arbejdsmarkedet. Men vi er indstillet på at yde vort bidrag til denne løsning. Vi har allerede igennem den vedtagne skattereform forøget realindkomsterne for store befolkningsgrupper med helt normale indtægter på arbejdsmarkedet.

Jeg vil gerne med nogle kommentarer vende mig til udviklingen på byggeområdet.

Udsvingene i beskæftigelsen har jo været særlig store og negative inden for byggesektoren, og på trods af de udbredte ønsker om en ændret fordeling af produktionen nåede byggesektoren i 1973 et rekordniveau med over 65.000 enheder under opførelse. Der har siden været en betydelig nedgang i påbegyndelsen af nyt byggeri, og vi må således desværre regne med, at igangsætningen i 1974 ikke kommer væsentligt over 30.000 lejligheder. Derimod kan vi vente, at der i år vil blive fuldført omkring 50.000 lejligheder, og det vil altså sige, at investeringen taget samlet nogenlunde kommer til at svare til 40.000 lejligheder, men selvfølgelig skævt fordelt over de forskellige håndværksgrupper.

Det betydelige fald i påbegyndelserne vedrører specielt byggeriet af enfamiliehuse, og det hænger utvivlsomt sammen med, at det netop var dette byggeri, der i de to foregående år havde et ekstraordinært stort omfang, som jo skyldtes ændringen i momsrefusionen i 1972 og dens endelige ophævelse i 1973.

På grundlag af udviklingen i de foregående år måtte påbegyndelsen af de ca. 30.000 lejligheder i ustøttet privat byggeri om året betragtes som et mere normalt tal, for der blev jo i virkeligheden på to år igangsat lige så meget byggeri af enfamiliehuse som normalt på tre år, så det er ikke mærkeligt, at dette meget store byggeri af private boliger efterfølges af en nedgang i samme byg-